

COMMISSIE VAN BEROEP BETAALD VOETBAL VAN DE KONINKLIJKE NEDERLANDSE VOETBALBOND

1. Het beroep

De tuchtcommissie betaald voetbal (hierna: tuchtcommissie), heeft bij beslissing van 13 januari 2022 de heer M. Sadílek (hierna: appellant), veroordeeld tot een uitsluiting van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die waarop het 1e elftal van zijn club drie (3) achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan één (1) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één (1) jaar, alsmede in de kosten van de mondelinge behandeling, wegens ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander tijdens de op 22 december 2021 gespeelde wedstrijd FC Utrecht – FC Twente.

Tegen deze beslissing is op 18 januari 2022 namens appellant beroep ingesteld. De commissie van beroep betaald voetbal (hierna: commissie van beroep) heeft de zaak mondeling behandeld op 25 januari 2022 in digitale aanwezigheid van de aanklager betaald voetbal (hierna: aanklager). Tijdens de mondelinge behandeling werd appellant bijgestaan door de heer mr. N. Entzinger. Bij de mondelinge behandeling waren ook de heer Bruins, teammanager van het eerste elftal van FC Twente, en de heer J. Steuer, technisch directeur van FC Twente, aanwezig.

2. Het verloop van de procedure

De aanklager heeft appellant op 23 december 2021 tenlastegelegd dat hij zich tijdens de op 22 december 2021 gespeelde wedstrijd FC Utrecht – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander. De aanklager heeft appellant daarvoor een schikkingsvoorstel gedaan waarin hij – kort gezegd – voor het spelen van drie (3) wedstrijden, waarvan één (1) voorwaardelijk, wordt uitgesloten.

Dit schikkingsvoorstel is door appellant niet geaccepteerd en de zaak is op 13 januari 2022 door de tuchtcommissie mondeling behandeld. De aanklager heeft bij de tuchtcommissie gevorderd om appellant wegens ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander te veroordelen en hem een straf op te leggen van drie (3) wedstrijden uitsluiting. De tuchtcommissie achtte het ten laste gelegde feit bewezen en besloot tot het opleggen van de in de inleiding beschreven straf.

Tegen de beslissing van de tuchtcommissie heeft appellant tijdig hoger beroep ingesteld.

3. De gronden van het beroep

In het beroepschrift en ter zitting van de commissie van beroep zijn namens appellant redenen aangevoerd die het beroep omkleden. Namens appellant wordt ten eerste gesteld dat het opmerkelijk is dat in de gemotiveerde uitspraak van de tuchtcommissie het verweer van appellant ter zitting bij de tuchtcommissie als een van de bewijsmiddelen wordt gebruikt om tot een bewezenverklaring te komen. Appellant heeft ter zitting bij de tuchtcommissie een toelichting gegeven op de tv-beelden conform zijn eerdere schriftelijke verklaring, een dag na de wedstrijd. Ten aanzien van de andere genoemde bewijsmiddelen in de uitspraak van de tuchtcommissie wordt namens appellant aangegeven dat de verklaringen van de scheidsrechter en vierde official opmerkelijk genoeg vrijwel woordelijk hetzelfde zijn en ook niet juist. De tv-beelden tonen volgens appellant anders en ondersteunen het standpunt van appellant. Een goede analyse van de tv-beelden is volgens appellant noodzakelijk nu de tv-beelden in deze procedures het bewijsmiddel zijn.

Namens appellant is daarom aan de heer Otten, hoogleraar NeuroMechanica en Prothesiologie aan de faculteit bewegingswetenschappen van de Rijksuniversiteit Groningen en aan het Universitair Medisch Centrum Groningen, gevraagd om zijn deskundigenoordeel over de situatie – en met name de bewegingen van de spelers – te geven. Uit het onderzoek van Otten komt naar voren dat de

horizontale snelheid in de lucht naar het ontmoetingspunt en de bal 2.7 meter per seconde was bij Douvikas en 3.3 meter per seconde bij appellant. Volgens Otten is dit laag vergeleken bij een doelbewust incident en is er dus geen sprake van buitensporige inzet. Namens appellant wordt gesteld dat uit het onderzoek van Otten ook blijkt dat er wel degelijk sprake is van een natuurlijke beweging van appellant. De armbewegingen van appellant waren symmetrisch, niet doelgericht naar Douvikas en passend bij een veel voorkomend bewegingspatroon bij springende en in de sprong koppelende voetballers. Appellant maakte een functionele beweging die hoort bij een situatie om zo hoog mogelijk te springen om zijn (gebrek aan) lengte goed te maken. Otten onderschrijft daarnaast wat appellant eerder heeft gesteld, namelijk dat de beweging van de elleboog wordt geleid door de schouder van Douvikas. Van kracht en snelheid is wel sprake, maar niet van buitensporige kracht en snelheid. Otten stelt dat de snelheid van het onbedoelde contact door beide spelers werd opgebouwd en ver onder de grens van letseltolerantie ligt. Het past bij een contactsport zoals voetbal die is. Tot slot blijkt uit de reconstructie van Otten dat ook Douvikas zijn arm gebruikt om omhoog te springen, in tegenstelling tot wat de tuchtcommissie stelt over de arm die Douvikas bij het opspringen dicht langs het lichaam zou houden. Namens appellant wordt aangevoerd dat op grond van het rapport van Otten geconcludeerd kan worden dat appellant zich niet schuldig heeft gemaakt een ernstig gemeen spel.

Ook andere deskundigen zijn volgens appellant van mening dat de actie van appellant geen rode kaart rechtvaardigt. Ter onderbouwing daarvan wordt verwezen naar de toegezonden beelden van Mark van Rijswijk, commentator van ESPN, die de overtreding een gele kaart waard vindt. Ook de analist van ESPN vindt een rode kaart een te zware straf. Daarnaast wordt verwezen naar beelden van de heer Wiedemeijer na een incident in de wedstrijd PEC Zwolle – Ajax. Wiedemeijer geeft over dit incident aan dat de speler omhoog springt, boven de schouder komt, daar eigenlijk niet hoort te zitten en daarom geel krijgt. Deze actie is volgens Wiedemeijer wel onbesuisd, maar voor een rode kaart dient de inzet buitensporig te zijn, dus met meer geweld, meer snelheid, gemener. Namens appellant wordt gesteld dat hetgeen Wiedemeijer zegt over deze actie zijn visie op het gebeurde bevestigt. De actie van appellant was niet met meer geweld, meer snelheid of gemener dan deze actie. Namens appellant wordt ook verwezen naar de beelden van twee situaties afgelopen weekend in het duel met Willem II. Met name de tweede situatie toont volgens appellant veel gelijkenis met de situatie waarvoor appellant ernstig gemeen spel wordt verweten. De arbitrage vond dit echter geen overtreding waard. Appellant vraagt zich dan ook af waarom hij dan wel een straf zou moeten krijgen voor zijn actie.

Namens appellant wordt tot slot aangevoerd dat de commissie niet anders kan dan concluderen dat er niet tot een bewezenverklaring kan worden gekomen. Appellant verzoekt de commissie primair om hem vrij te spreken en subsidiair verzoekt hij om een lichtere straf dan drie wedstrijden waarvan één voorwaardelijk.

4. De vordering van de aanklager

De aanklager is van mening dat sprake is van voldoende bewijsmiddelen die naast wettig bewijs ook de overtuiging opleveren dat appellant zich schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel. Ten aanzien van de bewijsmiddelen stelt de aanklager dat niet de verklaring van appellant, maar wel de verklaring van de scheidsrechter, de verklaring van de vierde official en de tv-beelden als bewijsmiddelen zouden moeten dienen.

De aanklager wijst erop dat een bewegingswetenschappelijke analyse gemaakt kan worden, maar dat het erom gaat of een tuchtrechtelijke, juridische kwalificatie zou moeten worden gekoppeld aan de beelden. In het verweer wordt er iedere keer gewezen op dat het niet een doelgerichte actie is op de tegenstander, maar dat is ook niet vereist. De kern van de zaak is of er sprake is van buitensporige inzet. Volgens de aanklager heeft dat niets te maken met de snelheid van onbedoeld contact dat door beide spelers werd opgebouwd en ver onder de grens van letseltolerantie ligt. Het gaat om de vraag of de speler de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat hij met zijn actie mogelijk de andere speler zou blesseren. Dat is buitensporige inzet. Dat is ook van toepassing als de speler zich zodanig gedraagt

dat hij als het ware de aanmerkelijke kans op de koop toeneemt, juridisch voorwaardelijk opzet genoemd. De aanklager is van mening dat met deze manier van opspringen geen sprake is van schouder aan schouder. Volgens de aanklager is de arm van appellant op een plek waar die niet thuishoort. Daarmee aanvaardt appellant de aanmerkelijke kans om de andere speler te blesseren. Ten aanzien van de meningen van de andere deskundigen stelt de aanklager dat het slechts meningen zijn. Waar het om gaat is of tuchtrechtelijk beoordeeld kan worden of deze overtreding voldoet aan de juridische kwalificatie van buitensporige inzet. De aanklager is van mening dat hiervan sprake is.

De aanklager wijkt af van de eis in eerste aanleg en eist een uitsluiting van drie (3) wedstrijden, waarvan één (1) voorwaardelijk, conform de uitspraak van de tuchtcommissie. De aanklager is van oordeel dat er geen sprake is van 'donkerrood', maar ook niet van 'lichtrood', waardoor deze sanctie meer past bij de begane overtreding door appellant.

5. De beoordeling door de commissie van beroep

De commissie van beroep stelt voorop dat op grond van de Spelregels *“een tackle of het aangaan van een duel waarbij de veiligheid van de tegenstander in gevaar wordt gebracht”* moet worden bestraft als ernstig gemeen spel. De kern van deze regel is naar het oordeel van de commissie van beroep dat spelers zich tijdens een duel onthouden van handelingen waarbij de tegenstander letsel kan worden toegebracht. De commissie van beroep benadrukt dat de intentie van een speler bij het aangaan van een duel niet doorslaggevend is, maar wel de uiterlijke verschijningsvorm en de mate waarin het risico van letsel wordt veroorzaakt.

Naar het oordeel van de commissie van beroep bracht appellant door de manier waarop hij het duel aangaat – met de rechterarm boven schouderhoogte richting het hoofd van de tegenstander – de veiligheid van de tegenstander in gevaar. Daarbij weegt de commissie van beroep mee dat appellant eerst horizontaal snelheid maakt om bij de bal te komen en vervolgens het luchtduel aangaat. Ondanks dat appellant de tegenstander ziet aankomen met wie hij het luchtduel aangaat, gebruikt hij zijn arm in het luchtduel op een dusdanig hoge wijze dat daardoor een reële, niet onwaarschijnlijke mogelijkheid ontstaat dat zijn arm letsel bij de tegenstander veroorzaakt. Een zwaaiende arm/elleboog op een dergelijke hoogte brengt naar het oordeel van de commissie van beroep een reël gevaar op letsel bij de tegenstander mee. Van symmetrie van de armbewegingen is in de waarneming van de commissie van beroep ook geen sprake. Gelet op het voorgaande beoordeelt de commissie van beroep de overtreding van appellant als het aangaan van een duel waarbij de veiligheid van de tegenstander in gevaar werd gebracht.

Voor de strafbaarheid van ernstig gemeen spel is gelet op artikel 19 lid 2 van het RTBV opzet, schuld, nalatigheid of onzorgvuldigheid vereist. De commissie van beroep is van oordeel dat appellant minst genomen onzorgvuldig heeft gehandeld als bedoeld in artikel 19 lid 2 RTBV. Daarmee is aan de voorwaarden voor strafbaarheid voldaan.

Het verweer van de appellant, voor zover inhoudende dat de tuchtcommissie ten onrechte zijn verklaring voor het bewijs heeft gebruikt, kan verder onbesproken blijven. De commissie van beroep gebruikt deze verklaring immers niet voor het bewijs.

6. De bewezenverklaring

De commissie van beroep acht bewezen dat appellant zich tijdens de op 22 december 2021 gespeelde wedstrijd FC Utrecht – FC Twente schuldig heeft gemaakt aan ernstig gemeen spel ten opzichte van een tegenstander.

De bewezenverklaring steunt op de navolgende bewijsmiddelen:

1. De schriftelijke verklaring d.d. 22 december 2021 van de scheidsrechter, de heer R. Martens, zakelijk weergegeven, luidende:

“Tijdens het spel zag ik dat speler nr 23 van FC Twente (TWE) een luchtduel aanging met een speler van Fc Utrecht (UTR). De speler van Fc Utrecht kopte de bal en de speler van Fc Twente raakt de speler van Fc Utrecht in zijn hoofd/nek. Dit deed hij met zijn arm/elleboog op een dusdanige buitensporige wijze dat de veiligheid van de speler van Fc Utrecht in geding kwam. Nadat ik had gefloten, toonde ik de rode kaart aan de speler van FC Twente”.

2. De schriftelijk verklaring d.d. 22 december 2021 van de vierde official, de heer J. van der Laan, zakelijk weergegeven, luidende:

“In de 51e minuut komt er een hoge bal en gaat Sadílek van FC Twente een duel aan. In dat duel zie ik dat hij met zijn arm omhoog en op buitensporige wijze het duel aangaat. Hij brengt daarmee de veiligheid van de speler van FC Utrecht in gevaar door op deze manier een duel aan te gaan. Ik zie het contact op het hoofd van de FC Utrecht speler en adviseer daarom dus ook de rode kaart”.

3. De tv-beelden die door de commissie van beroep zijn bekeken.

7. De kwalificatie

Het bewezenverklaarde levert op een overtreding van artikel 19 juncto artikel 21 van het RTBV juncto titel I, artikel 2.1 onder b. van de Richtlijnen van het RTBV, te weten het gebruiken van ernstig gemeen spel jegens een tegenstander.

8. De strafoplegging

Bij de oplegging van de sanctie neemt de commissie van beroep de aard en ernst van de overtreding, de strafkaart van appellant en hetgeen bij de behandeling ter zitting naar voren is gekomen in aanmerking.

Alles overwegende ziet de commissie van beroep geen aanleiding om af te wijken van de eis van de aanklager in beroep en de straf zoals deze door de tuchtcommissie is opgelegd. Dit betekent dat een uitsluiting van drie (3) wedstrijden, waarvan één (1) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één (1) jaar, aan appellant wordt opgelegd.

9. De beslissing

De commissie van beroep bevestigt de bestreden beslissing van de tuchtcommissie waartegen het beroep is ingesteld.

Bewezen wordt verklaard hetgeen onder 6. is vermeld.

Het bewezenverklaarde is strafbaar zoals onder 7. is omschreven.

Appellant is ter zake van eerder vermelde overtreding strafbaar.

Appellant wordt, met ingang van 26 januari 2022, uitgesloten van deelname aan competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB tot de dag, volgende op die, waarop het 1e elftal van zijn club drie (3) achtereenvolgende competitie-, play-off- en/of bekerwedstrijden van de KNVB heeft gespeeld, waarvan één (1) wedstrijd voorwaardelijk met een proeftijd van één (1) jaar.

Hierop wordt in mindering gebracht de tijdens de periode van de automatische uitsluiting gespeelde competitiewedstrijd FC Twente – sc Heerenveen d.d. 15 januari 2022.

De kosten van de mondelinge behandeling worden ten laste gebracht van FC Twente, in beroep begroot op €450,-.

Aldus beslist op 25 januari 2022 door mr. [REDACTED], voorzitter, mr. [REDACTED] en [REDACTED], leden, bijgestaan door mr. [REDACTED], secretaris.